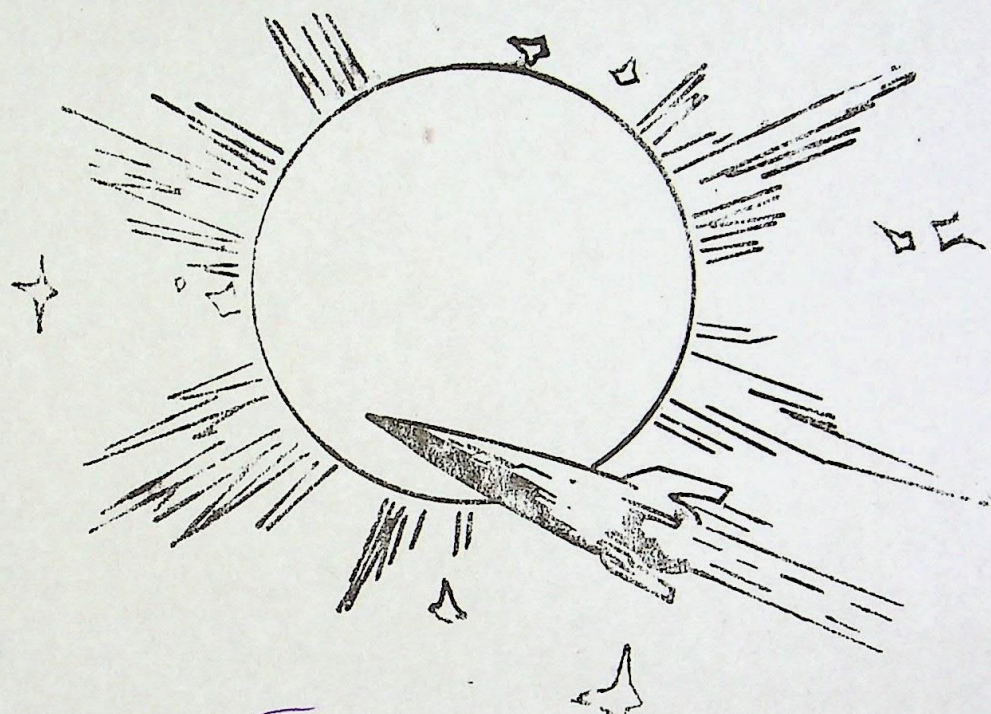

84
Р 7711
1
1989
48

Голод на Сумщині у 1932-1933 роках.

Спогади Борисенка, жителя
с. Кам'яне Лебединського району.

ПАПКА
ДЛЯ
ПАПЕРІВ

1989 рік
1 документ
2 аркуші.

ДЕРЖАВНИЙ
СУМСЬКИЙ АРХІВ
Фонд №
Опис №
Співвідн. №

Р 7711

1

48

Весною 33-го року я був в Охтирському полку. Полк вийшов у табір. Рота зв'язківців була крайньою від Ворскли. До нас доносились цокання сокир і гупання пневматичного молота що забивав палі на Ворсклі. То репресовані будували дерев'яний міст. Що видалося холодно, дощаним, жили репресовані в землянках то їм і обсушитися ніде було. Все робили вручну. Цеберками насипали каламашки і по вузькоколійці возили до моста. Так вручну насипали насип.

Нас у полку годували наче кабанів на сало. Борщ із рибою. Капне на стіл-захолоне. Риба севрюга, білуга. Завозили її в бочках. Гречана каша з м'ясом, давали пюре з хорошими оселедцями, відварені макарони з маслом. Навіть пекли пиріжки до чаю.

Нутки про голод просочувались у полк. Першими їх приносили зв'язківці. По селах мруть люди. У довжику, залишився в живих лише той, хто ще здоровішим виїхав із села. На полі, на дорогах валялись трупи. Ніхто їх не підбирав.

Я був командиром відділення, мав і 2 бійців. Перед нами було поставлене завдання удосконалити передачі і розшифровку кодових телефонограм. Ми з амуніцією вийшли в ліс. Я дав вказівку навести лінії і поставити кінцеві станції: одну під грушею, другу - під дубком, третю - на окраїні лісу. Сидимо, чекаємо в телефоні зумера та докладу, що лінія наведена. Та раптом у телефонній трубці голос: "Товаришу командир! Під грушею станцію поставити не можна". "Чому?" "Тут дівчина!" "Яка дівчина?" "Мертва". Я побіг туди. Під грушею напівзигнута лежала дівчина років дванадцяти. Забруднене червоне платтячко оголило обтягнуті шкірою коліна. На голові дві кіски. Одна рука під щокою, а друга близько рота тримала надгризену мориву. Трупний запах забивав нам дух.

Зупинку перевели в інше місце. Почалася передача телефонограм. Всі були якісь пригнічені. Мені теж стало не по собі. Якась неприємна нудота здавлювала груди. Залишивши заступника, я поспішив до Ворскли напиться води і вмити обличчя. Коли прийшов до річки, глянув і замер: на березі

2.
лежав якийсь лисий дідок. Розчепіреними пальцями обох рук упирався в мокрий пісок. Обличчя було занурене у воду. Очевидно, хотів напиться. ~~Він~~ та сили покинули його. Я вжахнувся і побіг до бійців. На їхні питання я нічого не відповів. Розмрви про голод суворо карались.

ЗАВІРЯЮЧИЙ НАПИС

В даній справі пронумеровано 2 оригінали
(два)

«16» липня 2001
Посава Іванович спеціаліст
Підпис І. Жузьменко